

ת"פ 10137/12/15 - מדינת ישראל נגד מוריס כהן - נידון, אלכסיי כץ

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 10137-12-15 מדינת ישראל נ' כהן(עציר) ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מוריס כהן - נידון
2. אלכסיי כץ

הנאשמים

גזר דין
(לנאשם 2)

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של ניסיון התפרצות, לפי סעיף 406(ב) + 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
2. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 29.11.15 בין השעות 10:43-11:09, ניסו הנאשמים להתפרץ לביתה של פ.ש (להלן: "המתלוננת") כשהם מצוידים בכלים; על כפות ידיהם גרביים והם לבושים בקפוצ'ונים בכדי למנוע את זיהויים. הניסיון היה עיקש ואלים והוא כלל בין היתר - עקירה של דלתות המרפסת וסורג חלון; ניפוץ זכוכית; וכן תלישת מצלמת האבטחה שבחצר הבית. חרף מאמצים אלו, לא הצליחו הנאשמים לחדור לתוך הדירה, שכן בשלב מסוים הגיעו למקום שוטרים.
3. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 28.9.16 נגזר דינו של נאשם 1 והוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. חלקו של נאשם 1 בעבירות הרכוש שתוארו לעיל היה זהה לזה של נאשם 2, אך הוא הורשע בנוסף גם בעבירות של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו והפרת הוראה חוקית.

תסקיר שירות המבחן

עמוד 1

4. לאור גילו של הנאשם ועתירת המאשימה למאסר בפועל, קיימת חובה לקבל תסקיר בעניינו. אציין כבר עתה כי בשלב בו הוריתי על קבלת תסקיר, היה הנאשם משוחרר בתנאים מגבילים, אך בין לבין עבר עבירה נוספת, בגינה נעצר ובסופו של יום הוטל עליו מאסר בפועל. לאור כך, שירות המבחן פגש בנאשם בבית המעצר. מהתסקיר עלה כי הנאשם כבן 19 בעל נסיבות חיים לא קלות הכוללות משבר עליה; חיים בישראל ללא בני משפחתו; נשירה מלימודים לאחר 10 שנות לימוד בלבד; חברה לחברה שולית ושימוש בסמים. בהתייחסו למעשיו קיבל הנאשם אחריות פורמלית וטען כי נאשם 1 הציע לו ליטול חלק בעבירה והוא הסכים מתוך צורך בהשגת "כסף מהיר". שירות המבחן התרשם מצעיר אשר מתקשה לווסת את דחפיו, מרוכז בעצמו ובצרכיו, ואינו מביע כל אמפתיה כלפי הקורבן. הנאשם לא הביע רצון לשינוי, או מוטיבציה לשיקום. לאור כך, העריך שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות מעשים דומים בעתיד ולא בא בהמלצה טיפולית כלשהי.

טיעוני הצדדים לעונש וראיותיהם

5. מטעם הנאשם העידה לעונש הגב' אנבל רווח, המכירה את הנאשם מעבודות שיפוצים שביצע בביתה. העדה תיארה את הנאשם כצעיר חרוץ שביצע את עבודתו בצורה ראויה.

6. ב"כ המאשימה חזר על טיעוני המאשימה כפי שנטענו בעניינו של נאשם 1. אף בעניינו של נאשם זה הוצע מתחם ענישה הנע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר. ביחס לעונש הראוי שיש להטיל על הנאשם נטען כי יש לתת את הדעת לעברו הפלילי ולעובדה שלאחר הכרעת דינו בתיק זה, ביצע עבירה נוספת בה הורשע (ת"פ 48110-09-16 במסגרתו הוטלו עליו 6 חודשי מאסר בפועל במסגרת הסדר). מכאן סברה המאשימה כי אין הצדקה להבחנה בין שני הנאשמים ויש להשית גם על נאשם 2 עונש מאסר בפועל בגדרי המתחם לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

7. ב"כ הנאשם ביקש לאבחן בין עניינו של הנאשם שלפנינו לעניינו של נאשם 1 וטען כי נאשם 1 הורשע בעבירות נוספות, עברו הפלילי עשיר והוא אינו צעיר כנאשם זה. כמו כן נטען כי לצורך קביעת המתחם יש לתת את הדעת לכך שמדובר בעבירת ניסיון ולא בעבירה המוגמרת. מכאן התבקשה קביעת מתחם המאפשר ריצוי עונש בעבודות שירות. ביחס לעונש הראוי שיש להטיל על הנאשם, הפנה הסנגור לגילו הצעיר; להשתייכותו לקבוצת הבגירים - צעירים; ולעובדה ש"נגרר" אחרי שותפו. ביחס לעברו הפלילי ציין הסנגור כי העבירה בגינה נשא לאחרונה עונש מאסר, נעברה לאחר עבירה זו וכי במועד בו בוצעה העבירה הנוכחית, היה עברו של הנאשם קל יחסית (עבירה אחת שהתיישנה). לפיכך התבקש להטיל עליו ענישה בדמות עבודות שירות.

8. הנאשם בדברו האחרון ביקש לאפשר לו לשנות את חייו. לדבריו תקופת מעצרו (בתיק האחר) היוותה עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות.

9. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם. ברי כי בעניינו של נאשם 2 מדובר באירוע אחד ועל כן בכונתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)).

10. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** פריצה לדירת מגורים פוגעת בקניינם של הבעלים. בנוסף - ושמא בעיקר - היא גורמת לפגיעה קשה בשלוות נפשם ובזכותם לחוש בטוחים בביתם מבצרם. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.08):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של אדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

וכן ראו רע"פ 3063/11 **אפריים כהן נ' מדינת ישראל** (17.4.11):

"הנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, ייגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר."

11. **נסיבות ביצוע העבירה:** בעניין זה ראיתי להפנות לדברים שצינתי בעניינו של נאשם 1 היפים כמובן לענייננו ביחס לתכנון, לנסיבות "הניסיון" ולנזק שנגרם באירוע: "הנאשם ביחד עם אחר ניסה להתפרץ לביתה של המתלוננת באור יום. הוא הצטייד בכלים ובבגדים שנועדו להסוואה, דבר המעיד על תכנון העבירה. אמנם בסופו של יום לא הצליחו הנאשמים להשלים את ביצועה של העבירה ואולם הסיבה לכך נעוצה בהגעת השוטרים למקום ולא בחרטתם. הנאשמים השקיעו מאמצים רבים במשימתם, וניסו בדרכים

אלימות לחדור לדירה. משך דקות ארוכות הם עקרו, שברו וניפצו כל פתח אפשרי על מנת ולנסות להיכנס לדירה ואגב כך גרמו אף נזקים לא מבוטלים לנכס".

ודוק: מדובר בעבירה לא מושלמת. לנושא זה יש בוודאי משקל לצורך קביעת מתחם הענישה, אל מול העבירה המושלמת. מסקנה זו מתחייבת ולו בשל כך שהנזק שבעבירה לא מושלמת, אינו כפי הנזק בעבירה המושלמת (סעיף 40ט(4) לחוק העונשין). ואולם, מידת השפעת העובדה שמדובר בעבירה נגזרת, תשתנה ממקרה למקרה, בהתאם לנסיבות העניין ובחינת "עוצמתו" של הניסיון וקרבתו להשלמת העבירה. מסקנה זו מתחייבת לאור כך שקיים מנעד של פעולות שמהוות ניסיון לפריצה לדירה. החל מניסיון לפתוח דלת באמצעות הזזת הידית ויתור כאשר מגלה העבריין שהדלת נעולה, ועד פעולות מתוחכמות ונרחבות לצורך הגשמת המטרה העבריינית. ראו בעניין זה דברים שציין בית המשפט העליון בעניין האופן בו יש לקבוע מתחם ענישה בצורה נגזרת אחרת - סיוע.

"מלאכת קביעת מתחם העונש מחייבת להתחשב, בשינויים המחייבים, גם בנסיבות המנויות בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין, ובין היתר בשאלה אם מדובר בסיוע במעשה או במחדל; אם הסיוע קדם לביצוע העבירה העיקרית או שהוא ניתן במהלך ביצועה; מידת תרומתו של הסיוע לביצוע העבירה העיקרית; תרומת הסיוע לנזק שהיה צפוי להיגרם ושנגרם בפועל; יכולתו של נאשם להבין את משמעות פעולותיו לרבות בשל גילו; ועוד" (ע"פ 1438/14 בראזי נ' מדינת ישראל (26.3.2014)).

וראו לעניין זה גם ע"פ 640/15 יוסף אלקרינאווי נ' מדינת ישראל (24.8.15); ע"פ 5214/13 מחמוד סירחאן נ' מדינת ישראל (30.12.13).

בעניינו, כפי שתואר לעיל, מדובר בעבירה מתוכננת היטב מראש. הנאשמים השקיעו מאמצים רבים להשגת מטרתם. הם הגיעו למקום מצוידים בכלים, שברו פתחים, עקרו סורגים ועשו כל הניתן להצליח במשימתם. אין מדובר בניסיון מקדמי או חובבני, אלא בפעולה עבריינית ממשית, אשר רק בשל חוסנו של המבנה והגעת השוטרים, לא צלחה. לאור כך, אין לתת לעובדה שמדובר בעבירה בלתי מושלמת משקל רב, לצורך קביעת המתחם.

ביחס לטענה לפיה הנאשם נגרר אחר שותפו - הנאשם 1, הרי שאכן מדובר בנסיבה רלוונטית לצורך קביעת המתחם (סעיף 40ט(2) סיפא) אלא שהיא לא הוכחה. כתב האישום אינו מפרט נסיבה מקלה זו וככל שהיה בה ממש, היה על הנאשם לדרוש שהיא תצוין בכתב האישום. במצב דברים זה אין אפשרות להתחשב בטענה זו (ע"פ 3585/13 מדינת ישראל נ' רועי הררי (26.4.15); ע"פ 5841/14 ארקאן נגד מדינת ישראל (8.7.2015)).

12. **מדיניות הענישה:** לא אחת נקבע כי בעבירות של חדירה לביתו של אדם וגניבת רכושו יש להטיל עונשי

מאסר. ראו למשל:

"והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, ייגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר." (רע"פ 3963/11 **אפרים כהן נ' מדינת ישראל** (17.4.11))

לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, אפנה למקרים הבאים:

עפ"ג 41318-03-14 **מדינת ישראל נ' ציון לוי** (29.5.14), בו הוחמר עונשו של נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, משישה חודשי עבודות שירות ל-10 חודשי מאסר. במקרה זה הורשע הנאשם בניסיון להתפרצות לדירת מגורים בכך שהגיע עם אחרים לדירה, ניסו לפרוץ אליה בכך שעיקמו סורג ובהמשך הופרעו וחדלו מביצוע העבירה. יצוין כי נאשם זה נותר ישוב ברכב בעת ביצוע העבירה.

ע"פ 19885-07-11 **ששון נ' מדינת ישראל** (24.11.11), בו אושר עונש מאסר בן 12 חודשים בשל ניסיון התפרצות למקום מגורים.

ע"פ 57513-07-15 **ניקולאי זצני נ' מדינת ישראל** (24.5.16), בו נדחה ערעור הנאשמים על חומרת עונשם - 12 חודשי מאסר. בעניין זה הורשעו המערערים בעבירות של ניסיון התפרצות, היזק לרכוש והצטיידות בכלי פריצה. הניסיון לא צלח בשל החלפת המנעול וחוסר התאמתו למפתח שהחזיקו הנאשמים. בעניין זה צוין כי מתחם עונש הנע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, הוא הולם.

עפ"ג 24997-04-14 **מדינת ישראל נ' בנון** (7.7.14) בו התקבל ערעורה של המדינה על קולת עונשו של הנאשם והועמד על 9 חודשים חלף 6 חודשים. בעניין זה הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון התפרצות, בכך שטיפס לעבר הדירה לאחר שבחן כי היא ריקה אולם נפל ארצה ונעצר.

13. לאור כל זאת, ובשים לב לנסיבות ענייננו אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא ענייננו, המהוות אירוע אחד, נע בין 8-20 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

14. קביעת העונש ההולם את מעשי הנאשם שבפני אינה קלה. הנאשם היה בעת ביצוע העבירות צעיר כבן 18.5 ואף כיום טרם מלאו לו 20 שנה. עם זאת, למרבה הצער, הנאשם אינו שואף לשנות מאורחות חייו

לעבר חיים נורמטיביים ומועילים לחברה, ולו עצמו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מרוכז בעצמו ומתקשה לראות את האחר. הוא אינו מודע לחומרת מצבו ואינו רואה כל צורך טיפולי לשינוי דפוסי חייו ושיקומו. הנאשם שוחרר בתנאים מגבילים במהלך ניהול תיק זה, אך תחת ניצול הזמן לשיקום, הוא עבר עבירות אלימות חמורות, בגינן הוטלו עליו (במסגרת הסדר טיעון סגור) שישה חודשי מאסר בפועל. לאור כך, ברי שאין כל מקום להניח שקיימים בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום ממשיים ומשכך, על עונשו להיגזר בגדרי מתחם הענישה, היינו עונש מאסר בכליאה.

15. במסגרת השיקולים בקביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו הצעיר ונסיבות חייו הלא פשוטות. הבאתי עוד בחשבון את הודאתו, אשר ביטאה חרטה וקבלת אחריות (אם כי פורמאלית בלבד).

16. לא התעלמתי מכך שלעונש מאסר השלכות שליליות רבות, במיוחד על אלו שאישיותם טרם גובשה והם מצויים בשכבת הבגירים-צעירים (ע"פ 7781/12 פלוני נ' **מדינת ישראל** (25.6.13)). בעניין זה ציין בית המשפט העליון (באותו הרכב ממש אשר דן בפרשת פלוני הנ"ל) כי הלכת פלוני מטרתה "[ל]הבטיח כי בשעת גזירת דינם של בגירים צעירים, בית המשפט יישם את הוראות החוק המבנות את שיקול הדעת השיפוטי באופן הלוקח בחשבון את ייחודיותה האפשרית של קבוצה זו ומייחס למאפייניה המיוחדים את המשקל המתאים והראוי להם, ככל שהם מתקיימים. הגשמת תכלית זו תבטיח כי העונש שייגזר על הבגיר הצעיר אכן יהלום את מידת אשמתו, וכי יוגשם האינטרס הציבורי בשיקומם של עבריינים, על ידי מיצוי פוטנציאל השיקום המוגבר הקיים בחלק מהבגירים הצעירים." (ע"פ 2420/15 **אבטליון אברהם נ' מדינת ישראל** (29.11.15)).

17. מנגד, הבאתי בחשבון את עברו הפלילי הכולל עבירה קודמת, וכאמור גם עבירה מאוחרת לזו עליה הוא נותן כיום את הדין. הבאתי גם בחשבון את התרשמות שירות המבחן בדבר סיכון גבוה להישנות מעשים דומים.

18. בשקלול הנתונים, ראוי לדעתי לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם. בכך יובאו לידי ביטוי נתוני האישיים, חרף היעדר סיכויי שיקום ממשיים והסיכון הקיים להישנות מעשים דומים. לא התעלמתי מהעונש שהוטל על שותפו (12 חודשי מאסר) ואולם מדובר בשניים בעלי נתונים אישיים שונים באופן מהותי. שינוי זה מצדיק התייחסות אחרת לשאלת העונש. כמו כן נאשם 1 הורשע בעבירות נוספות, אשר הצדיקו החמרה (רע"פ 7064/12 פנדו נ' **מדינת ישראל** (14.10.2012)).

19. סיכומו של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 11.2.16-1.2.16.

ב. 6 חודשי מאסר בהם לא יישא אלא אם יעבור בתוך 24 חודשים, כל עבירת רכוש. ואולם אם יעבור עבירה כאמור שהיא עוון, ירצה מתוכם חודשיים מאסר בלבד. עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין אינה נכללת בגדרי עבירות התנאי.

ג. פיצוי למתלוננת (ע"ת מס' 1) בסך 2,000 ש"ח. הפיצוי ישולם בתוך 90 יום. המאשימה תיידע את המתלוננת בדבר תוצאת גזר הדין ותמציא למזכירות את פרטי חשבון הבנק של המתלוננת.

זכות ערעור בתוך 45 יום

ניתן היום, ז' אדר תשע"ז, 05 מרץ 2017, במעמד הצדדים.